

Nové světlo

MYSTICKÝ ŽIVOT SVATÉ BERNARDETY

NAPSAL P. J. BEČICA

Imprimatur No. 20.316.

Josephus Vyvlečka,
Praes. a. e. Consistorii.

Olomucii, die 16. Decembris 1933.

Dne 8. prosince 1854 konala se v chrámě sv. Petra v Římě v dějinách sv. Církve nezapomenutelná slavnost. Čekali a zraky upírali na ni katolíci celého světa. Za přítomnosti 45 kardinálů, 42 arcibiskupů, 100 biskupů a 300 církevních hodnostářů a nesčítného věřícího lidu, kteří přišli ze všech dílů světa do Říma, sloužil jeden z kardinálů slavnou mši svatou. Papež Pius IX. klečel vedle sochy sv. Petra. Po credu zvedl sv. Otec ruce k nebi a volal k Duchu sv. o pomoc. Všechny přítomné uchvátilo rozechvění. Poté náměstek Ježíše Krista se zvedl. Jeho oko a tvář skvěly se sv. zanícením. Za hlubokého ticha jal se prohlašovati „Urbi et orbi“ celému světu:

„Z vnuknutí Ducha sv., k úctě sv. a nerozdílné Trojici, k úctě a ozdobě panenské Rodičky Boží, k povýšení katolické víry a rozmnožení křesťanského náboženství prohlašujeme, oznamujeme a ustanovujeme mocí Pána našeho Ježíše Krista, sv. apoštolů Petra a Pavla a

naší vlastní, učení hlásající, že bl. Panna Maria v prvním okamžiku svého Početí ze zvláštními milostmi a výsadami všemohoucího Boha, pro zásluhy Ježíše Krista, Spasitele pokolení lidského, od všeliké poskvrny dědičného hříchu byla uchráněna, je pravda Bohem zjevena a proto ode všech věřících pevně a stále má se věřití.“

Sv. Otec umkl. Pod dojmem slov trvalo ještě okamžik ticho, ale pak nastalo nesmírné pohnutí. Jedni padali na kolena, druzí plakali, jiní zase jásali, nebo se objímali. Do plesání ve velechrámě zazněly zvony věčného města, rány z děl, jásot lidu venku se tísnícího, k nim se přidaly zvony a jásot křesťanského lidu celého světa. Byl to velkolepý chvalozpěv, který ze všech chrámů země zněl a vznášel se k nebesům k chvále Boží a ke cti Jeho sv. Neposkvrněné Matky. Bylo to velkolepé spojení milionů a milionů srdcí v jednom jásavém tluku, jak jen v Církvi obecné je možné. Duch, který v takových chvílích vane v Církvi, je Duch sv., onen neomylný Duch pravdy, o němž Písmo sv. a Kristus Pán praví, že zůstane s ní na věky a vší pravdě ji vyučí.

Takový projev je tedy neomylný výklad ví-

ry, je dogma, a papež neprohlásil, než co věřil a hlásal veškerý katolický svět. Jeho ústy mluvil Duch sv.

Opusťme v duchu svaté město Řím a zaleťme s duší o tři roky a tři měsíce později do pyšných velehor pyrenejských, k řece Gave a tehda téměř neznámé jeskyni „Massabielle“ u města Lurd. Prozřetelnost Boží ozářila Lurdy nebeským zjevem Panny Marie. Neposkvřněná Panna zjevuje se zde po osmnáctkrátě prosté dívce. Omilostněná Bernardeta, chudá dívka na statky vezdejší, ale bohatá na křesťanské ctnosti, byla vyvolená, aby nebeské poselství z úst samé Královny nebes světu sdělila.

Bernardeta narodila se 7. ledna 1844 v Lurdech. Rodiče byli chudí. Otec František Soubirous a matka Luise, rozená Castérot, v domě přísně zachovávali náboženské povinnosti, společnou modlitbu, svěcení neděle, žili spolu v pokoji a ve svornosti. Jak krásná byla duše Bernardety, že byla důvěrnou poselkyní Nejvyšší Panny. Předobraz křesťanské ctnosti, svatou Církve měla se státi, její přímluva dnes po celém světě je vzývána. Vpravdě z prachu vyzvedl ji Všemohoucí, její vzpomín-

ka podobá se stromu, v jehož větvích nebeští ptáci, to jest duše hledající Boha a Marii, spočívají.

Nevinnost cítí potřebu po spojení s Bohem. Vždyť sám Spasitel pravil: Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou. Dobrotivého, mocného a moudrého Boha poznala Bernardeta ve velké knize přírody. Jemu zasvětila mnohé hodiny modlitbou. Nemysli si, čtenáři, že to byly učené modlitby! Co mluvila a opakovala, byly obyčejné modlitby, které se doma od své kmotřenky naučila: Otče náš, Zdrávas, Maria, Znamení kříže, Sláva Otci, Věřím v Boha a konečně zvolání: Ó Maria, bez hříchu počatá, pros za nás, kteří se pod tvou ochranu utíkáme.

Bůh ji znal, Neposkvrněné Početí ji milovalo, již se blíží den, kdy se jí chtěla zjevití . . . 11., 14., 18. února, při třetím zjevení praví Bernardeta ke krásné Paní: „Budte tak laskavá, vaše přání a jméno mi napište.“ Paní jí odpověděla: „Co chci říci, nemusí býti napsáno.“ Nato pokračuje: „Chcete-li mi zálibu učiniti a přicházet sem po čtrnáct dní?“ Bernardeta se diví, že zjev ji oslovuje vy a ne ty. „Přijdu,“ odpovídá Bernardeta, „budu prosit rodiče, aby

mi dali dovolení . . .“ To se líbilo nebeské Paní a končila rozmluvu slovy: „Slibuji vám, ne v tomto životě učinit vás šťastnou, nýbrž na onom.“

Zpráva o zjevení v Lurdech roznesla se bleskurychle světem. Nevěra se všemožně namáhala zamezit přístup davů k jeskyni. Světské úřady počaly vyšetřovat Bernardetu. Policejní komisař Jakomet, starosta Lacadé a státní zástupce Dutour o závod namáhali se odhalit podvod, aby si odnesli vavřínové věnce od nevěry. Konečně sám císař Napoleon musel zakročit. Vyslýchali dívku, představovali jí zjevení jako klam, vyhrožovali soudním zatčením, jestliže neupustí od návštěv u jeskyně. Ale Bernardeta vždy odpovídala, a to s největším klidem: „Cítím se od neodolatelné moci přitažlivá.“ Dne 23. února ke konci sedmého zjevení sděluje krásná Paní: „A nyní běžte ke kněžím a řekněte jim, že chci, aby mi zde kapli vystavěli.“ Dne 24. února zjevení volá: „Pokání, pokání, pokání.“ Dne 25. února při devátém zjevení vidí svět zázrak. Povstává pramen uzdravující vody. Zázračná voda. Kde v celém světě nachází se takový pramen, který za tak pozoruhodných okolností před mnohými svědky vytryskl, je-

hož působení přes 70 let takovou plnost zajímavé látky nashromáždit směl, jako zázračný pramen v jeskyni lurdské? Dne 25. února 1858 na rozkaz Neposkvrněné Matky Boží pod rukami sv. Bernardety prolomila se tvrdá skála. Napřed byl ještě bahnitý pramen vodou pokání v nevinném obličejí a trpkou vodou na nevinných rtech Bernardety. Co ještě jako kalný pramen tekla, byl již uzdravující vodou na slepém oku těžce zkoušeného dělníka Louis Bouriette, v řadě tisíců zázračně uzdravených, a konečně k radostné a požehnané vodě pro celý křesťanský svět.

Po čtyři leta, to znamená až k době, kdy J. Ex. Lamence, biskup z Tarbes, kanonický úsudek o pravosti lurdských zjevení a o úctě Neposkvrněné z Massabielle prohlásil r. 1862, vylil tento pramen denně 1200 hektolitrů vody, ponejvíce do řeky Gavy, a s ní konečně do šumících vln oceánu, aby zpíval lurdskou píseň a proroctví své budoucí slávy zanesl do nejzazších končin světa.

Vatikánský list „Osservatore Romano“ č. 75 ze dne 31. března 1932 přináší obšírnou zprávu o zvláštním zázračném uzdravení v Lurdech: Slečna Marie Elena Didelot, narozená v dubnu

1906 ve Wassy, byla 1926 v Nancy operována. (Břišní řez při zauzlení střev.) Ukázaly se při tom hojné uzlíčky na podbřišnici. Brzy nato přišla nemocná do nemocnice v Maringer, později domů. Od jara 1927 do léta 1928 byla úplně upoutána na postel. Tehdy byla v lékařském ošetřování dra med. Arnouda. Když v srpnu 1928 ponejprv do Lurd byla transportována, vystavil lékař vysvědčení na bacilní zá-
nět podbřišnice atd., a potvrdil, že dosud každý pokus o uzdravení po několik let je marný. Bez zlepšení vrátila se slečna Didelot domů. Opět leta v posteli. Dr. Arnould, Quillamot, dr. Ruéroux ze Saint Dizieru, všichni skoro tu samou diagnosu písemně vystavili. V těchto lékařských potvrzeních kladli důraz, že všechna lékařská pomoc selhala.

Na okraji zoufalství rozhodla se nemocná v srpnu 1930 k druhé pouti do Lurd. Trmácení bylo nevylicitelné. Celá strava pozůstávala z několika lžiček tekutiny. Dne 1. září ráno přijala sl. Didelot sv. přijímání od kardinála Lienarta. Náhle zmizely bolesti. Nemocná mohla chodit. O 10. hodině dopoledne představila se v zjišťovací kanceláři lékařské. Mnozí lékaři, mezi nimi profesor Lemiere, prohlíželi ji. Ne-

našli nic z nemoci, jen ještě jízvu od operace. Od tohoto dne stoupla váha v krátké době s 38.8 na 52 kg. Uzdravená vykonává své povolání jako ošetřovatelka.

V Remeši a v Nancy opětovné lékařské prohlídky nenašly již více žádného symptomu starého neduhu. Koncem roku 1931 přišla tato uzdravená, jak jí bylo uloženo, opět do zjišťovací lékařské kanceláře v Lurdech. Mezi mnohými lékaři, kteří ji prohlíželi, byl opět prof. dr. Lemiére. Všichni byli zajedno: „Náhlé a přirozeně nevysvětlitelné uzdravení.“

Co jsou Lurdy dnes? Bývalý italský ministr a lékař dr. Anile píše v italském časopisu „Moderní italská škola“ o svých zkušenostech v lékařském zjišťovacím úřadě v Lurdech. Ředitel této kanceláře dr. Vallet vyjádřil se při jedné návštěvě: „Zde by bylo správné místo, kde by se měly rozdávat doktorské diplomy.“ Uchováváme archiv, oproti němuž každá nevěra musí stáhnout plachty. Co ale cennějšího jest než tělesné uzdravení, jsou mravní dobytosti, které se zde den co den před mými zraky odehrávají, totiž duševní uzdravení, na pohled zdravých lidí. Ti mnozí lékaři a profesori, kteří sem přišli, chudí na onu chudobu, která z ne-

dostatku víry přichází, byli zde jistotou a bohatstvím naplněni. Že před týdnem rakovina, která téměř velkou část obličejové kosti zničila, po několika upotřebeních lurdské vody zmizela, je fakt, který nás již neuvádí v obdiv. Více odolnější než taková rakovina je rakovina duše.

Doprostřed posledních trpkých bojů se strany světské vrchnosti spadá první sv. přijímání Bernardety. Malé postavy a skrovně vybavená světskými vědomostmi byla přece nejlépe připravena přijat svého Spasitele. Farář lurdský Peyramale píše o ní: V přípravném duchovním cvičení, které jsem s dětmi konal, projevovala Bernardeta chování, usebranost a pozornost nad pomyslením. V onen velký a svatý den s pobožností andělu podobnou přistupovala ke stolu Páně, aniž by do vytržení přišla, jako předtím u jeskyně. Tím větší byly milosti vnitřní, které dostala, především podivuhodnou lásku k chudobě a pohrdání světskými rozkošemi, penězi a poctami. Přesto mohl farář Peyramale nějaký čas později v jednu sobotu pozorovat nad klečící Bernardetou u stolu Páně jasný třpyt glorioly. Dne 16. července na slavnost Panny Marie škapulířské přijala

Bernardeta po třetí Tělo Páně. Kolem 6. hodiny večer přišla k jeskyni, aby se rozloučila se zjevením. Náhle zvedá a natahuje Bernardeta ruce a volá: „Ach, hle, hleďte, zde je. Pozdravuje. Usmívá se!“ Pocit štěstí maloval se jí v proměněných tazích obličeje. Od tohoto posledního zjevení, které jen jí samé náleželo, mluvila vždy Bernardeta s výrazem nekonečné blaženosti. Nikdy dříve nebyla jí nebeská kněžna tak úchvatně krásná, tak zářivá se jí nikdy nezjevila, nikdy nebyl její úsměv tak sladký, nikdy předtím nebylo srdce Bernardety v tak nadměrné lásce, v tak úchvatné úctě roztaveno. Po čtvrt hodiny patří naposled v tomto životě sladký pohled Matky a Panny Neposkvrněné.

Dnes, kdy tyto řádky píšeme, patří Bernardeta opět na královnu nebes v nebeské blaženosti a patří na Ni bez přetržení, bez konce, na věky . . .

Po několika měsících od posledního zjevení byla přijata do pensionátu Kongregace dítek mariánských a následujícího roku biřmována.

Kdy a jak promluvila biskupská vrchnost.

Dne 17. listopadu 1858 odebrala se biskupem z Tarsu ustanovená zkoušející komise do Lurd, aby Bernardetu vyslechla. Zpráva tajemníka komise praví: Bernardeta zjevila se před námi s velkou skromností a s podivuhodnou jistotou. Komise byla sestavena z bohoslovců, lékařů, chemiků a fyziků. Za tři a půl roku později byl církevní úsudek prohlášen. Svědectví Bernardety, píše tehdejší pan biskup Laurence, podává žádoucí záruku. O její upřímnosti není pochyby. Byla podrobena tvrdým zkouškám. Nikdy se nenechala vyhrůžkou otřásti. Byly-li jí činěny nejskvělejší sliby, odpověděla s velkomyslnou beznáročností. Při rozmanitém výslechu tvrdila vždy totéž, aniž by co k tomu přidala aneb vynechala. Upřímnost Bernardety stojí tedy mimo pochybnost. Nato líčí pan biskup charakter a působení zjevů na Bernardetu. Dívka skutečně viděla a slyšela Bytost, která se „Neposkvrněné Početí“ nazvala, a jelikož se to nedá přirozeným způsobem vysvětlit, máme všechny důvody pro nadpřirozenost zjevů k rozhodnutí. Na konec vybídnul pan biskup věřící, aby přání nejblah.

Panny Marie pomocně vyšli vstříc, by vystaven byl chrám ke cti „Immaculatae“. Jeho slova působila. V říjnu 1862 pracovalo již 60 mužů na potřebných přípravách stavby velesvatyně.

Dne 18. ledna 1862 vyšel konečně dlouho očekávaný pastýřský list o přihodilých zjeveních. Pastýřský list vrcholí v následujícím prohlášení: Bez poskvrny počatá Panna a Matka Boží Maria se skutečně 11. února 1858 jako později po osmnáctkrátě dítěti Bernardetě Massabielle zjevila. Toto zjevení nese na sobě Soubirous v městě Lourdech v přilehlé jeskyni všechny známky pravdy a věřící jsou oprávněni v ně věřit. Schvalujeme kult, to jest veřejnou poctu naší milé Paní lurdské. Zároveň podrobujeme náš úsudek náměstku Ježíše Krista na zemi.

Sestra Maria Bernarda v klášteře.

V pensionátu u sesterček naučila se řádně číst a psát. Pilně pomáhala v kuchyni a v krejčovské dílny. Se sestřičkami konala společně zbožná cvičení, přijímala návštěvy a cvičila se tiše snášet kříže. Koho Bůh miluje, křížem na-

vštěvuje. To se uskutečňovalo na Bernardetě zvlášť v letech 1864 až 1866, když snášela hrozné bolení zubů, reumatismus, plivání krve, tlučení srdce a astma.

Dne 23. září 1863 sdělila při rozmluvě panu biskupu z Neversu své přání vstoupit do kláštera. Téměř tři leta ještě uplynula v modlitbě a sebezáporu, až 21. května 1866 její přání se vyplnilo. Toho dne byla slavnostně svěcena krypta za přítomnosti 50.000 poutníků. Sta kněží přinášeli oběti mše sv. na místě zjevení. Dvě leta předtím, u příležitosti žehnání jeskyně, nemohli ani farář Peyramale ani Bernardeta pro nemoc lůžko opustit. — Nyní byli oba svědky vznešené slavnosti. Bernardeta byla oblečena v bílý šat. Maria ústy Bernardety dala světu zvěstovat: „Kaple má být postavena a procesí sem mají docházet.“ Nyní viděla Bernardeta, dospívající v dívku, přání Nejčistší Panny vyplněno. Již mohla Lurdy opustit, aby zbytek svého života ztrávila v klášteře a v něm Bohu a posvěcení své duše sloužit.

Jak se těšila představená nemocnice z Neversu, když na konci slavnosti u jeskyně Bernardeta jí sdělila, že je si jasně vědoma o svém povolání vstoupit do kláštera. Zdali chudoba

a nehodnost nejsou překážkou k vstoupení do kongregace jako čekatelka?

Náhlé skládání slavných slibů.

Tak rychle? — zvoláš snad, čtenáři. Kde ale zůstává čekatelství a noviciát? No, dobře, to můžeš hned zvědět! Když Bernarda 7. července večer přišla do kláštera v Neversu, měla již vlastně několikaleté čekatelství u sestríček v Lurdech za sebou. — Přísná a osvícená cth. matka představená Josefina Imbertová chtěla ji podrobit ještě několik týdnů zkoušce. Svolala všechny čekatelky, novicky a sestry dohromady a pozvala nově vstoupivší, aby dopodrobna o všech zjeveních podala zprávu. Bernarda učinila to s takovou pokorou a usebraností, že všechny posluchačky byly dojaty až k slzám. Na konec svého vypravování dostala od představené rozkaz, nikdy více bez dřívějšího dovolení o těch zázračných věcech nemluvit. To byl téměř nadlidský požadavek. Přesto dala Bernarda tak mnoho důkazů své poslušnosti, zmužilosti a pokory, že již 29. července byla připuštěna k slavnostní obláčce. Řeholní jméno dostala Marie Bernarda.

Přísný noviciát začal. Jednoduše a bezná-
ročně konala novicka své obyčejné práce, ma-
jíc na paměti jen Bohu a svým spolusestrám
v radosti svého nevinného srdce sloužiti. Jed-
no jí ještě chybělo: veliké utrpení. Bůh vzal si
jí do své zkušební školy a vynutil jí dříve, než-
li to bylo dopřáno spolunovickám, přijetí mezi
sestry profesky.

Jednoho večera v říjnu byla zachváčena sil-
ným chrlením krve. Rychle přivolaný lékař
prohlásil na první pohled novicku za ztrace-
nou. Představená to sdělila panu biskupovi
Foreadovi v Neversu; ten obratem též přišel a
v přítomnosti generálního vikáře a sestřiček
udělil nemocné poslední pomazání.

Když odcházel, vyslovila mu představená
svou soustrast, že nemocná musí umřít, aniž
by mohla řeholní závoj dostati a klášterní sli-
by složiti. Pan biskup živě odpovídá: „No, co-
pak ji zdržuje od toho? Ano, ano, udělme to-
muto dítěti, jemuž dává přednost Nejsvětější
Panna, tuto poslední blahovůli.“ Když i rada
sester jednohlasně o přijetí v hodině smrti
rozhodla, vrátil se pan biskup se svým průvod-
cem do světnice nemocné a praví umírající:
„Sestro Marie Bernardo, bl. Panna není ještě

spokojená. Ona chce, abyste v rouše řeholních slibů do nebe přišla. Useberte se s celou vroucností své duše a připravte se složit své řeholní sliby. Jestliže mým slovům rozumíte, tak dejte k tomu znamení svého souhlasu.“ Plna díků pohlédla nemocná k nebi. Pak vnitřně opakovala sliby po panu biskupovi, které ji hlasitě předříkal. Na konci uklonila se hlavou a šeptala „Amen“.

Ten sám večer cítila se sestra Marie Bernarda opět zdráva. Vzala si do rukou kříž a nový řeholní závoj a pravila: „Zde ho mám, nikdo mi jej více nemůže vzíti. Nyní jsem členkou kongregace a nikdo více již mne nemůže poslat pryč.“

Cesta pokory, sebezáporu a lásky.

Svatý Klement Maria Dvořák tázal se příležitostně v jednom ženském klášteře: Která z novic je nejlepší? Odpověď dal sám. Nejlepší novicka je ta, která pokorně, poslušně jest spokojena, když se jí jako metly k zame­tání použije a pak se opět postaví do kouta. Nevím, zda novicmistrová tento výrok znala. Povždy zůstane pravdou, že podle podobných

směrníc vedla duše jí svěřené. Pamětliva slov sv. Augustina, že první a poslední pro cvičení ctností jest pokora, nenechala žádné příležitosti ujíti, aby nepokořila sestru Marii Bernardu. Ona Boha milující duše a její pevná vůle všechno býti, co v klášterním životě hledala, přemohly všechny zkoušky. Jsem zkoušena, psala jednou sestrám do Lurd, s apoštolem mohu zvolati: Zde je dobře býti.

Dne 30. října 1867 ukončila kanonický noviciát a směla se svými spolunovickami obnovit své řeholní sliby. Nesmírnou radost měla tato vyvolená, ale též nevylicitelně trpké pokoření prožila tento den.

Ona sama neobdržela rozkazu, aby své síly službě Boží a bližnímu věnovala. Když pan biskup nad tím se divil, dala mu představená Imberta odpověď: „Nejdůstojnější pane, ona je malá, zpozdilá, není k ničemu.“ „Vy nejste k ničemu?“ obrátil se msgre Forcade teď k Bernardě. „Ale k čemu vaše vstoupení do společnosti?“ „Nejdůstojnější pane, to je to právě, co jsem vám v Lurdech pravila. Vy jste mi ale odpověděl, že to nic neznamena. Jestli Vaši biskupské Milosti se líbí,“ pokračovala představená dále, „tak ji můžeme z milosrdenství

ponechat v mateřinci. Může snad býti v klášterní nemocnici nápomocna, napřed umývat, čistit a pak čaj připravovat, bude-li možno jí to někdy vštípit.“ Pan biskup souhlasil a sestra Marie Bernarda přes citlivé příkoří nenechala nic pozorovat. Stala se ošetřovatelkou v mateřinci sv. Gildarda. Mezitím zemřela Bernardě matka, pak otec. Též ona brzy onemocněla. Jen lehčím pracím mohla se věnovat. Nepodobovala se Panně Marii, která v chrámě v Jerusalemě své mládí prožila? Bernarda byla ustanovena sakristiánkou (kostelnicí). Jak sladká práce! Zde u svatostánku, ve svatyni eucharistického Spasitele, byla opět dítkem. V přítomnosti nejsvětější Svátosti oltářní meškala delší část dne. Svoji lásku vyprosila si horlivou modlitbou. Ó můj Ježíši, dej mi porozumění pro žárlivost nebeské lásky. Vytrhni mé srdce z pout světa, přitáhni a vyzdvihni mne k sobě. Často byla překvapena s evangeliem v ruce a se slzami v očích nad umučením Páně. „Utrpení Krista Pána mne více dojíká, když je sama čtu, než když se mi káže,“ pravívala. V srdci Ježíšově chci se učit bolestem a lásce. V jeho Srdci hledati pravou útěchu.

Ve svém notesu si poznamenala: Daruji se

Jemu a těším se býti obětním beránkem Srdce Ježíšova. Duše obětující se jsou též duše apoštolské, jak Bernarda svým životem dokazovala. S radostí jdu do hovorny, i když mé srdce nad tím je smutné. Říkám: Můj Bože, jdu tam, že jedna duše vyjde z očistce aneb jeden hříšník dosáhne milosti obrácení.

Hojné jsou dopisy, které posílala hned těm, hned oněm, aby cestu ctnosti zachovali. I do kasárny přicházely její upomínající dopisy. Píše bratru: Vím, že vojáci musejí mnoho vystáti a přece musejí mlčet. Kéž by pamatovali na Pána Boha ráno při vstávání s modlitbou: Pro Tebe, ó Bože, chci dnes všechno činiti a trpěti. Vojín, který tak jedná, získá si takové zásluhy jako řeholník.

Sestra Marie Bernarda opouští tento svět.

Pro nemoc byla poslední tři leta veřejně či na venek nečinná. Jednou představená zkoušejíc ji táže se Bernardy: „Co zde v posteli děláte, lenochu?“ Skromně odpovídá: „Konám svoji povinnost.“ — „Jakou?“ — „Býti nemocnou.“

V zimě roku 1877 udělal se jí vřed na pra-

vém koleně. Ve dne v noci prožívala, chuderká, hrozná bolest. Rok nato prohlásil lékař, že to může ještě měsíce trvat, ale že není již daleko od konce svého života. Počátkem zimy roku 1878 povstala velká boule na koleně. Noha byla úplně ztrnulá. Bolesti se stupňovaly až k mučednictví. Často byl její obličej celý zsinálý. Bylo ji jen slyšet, jak šeptá: „Můj Bože, obětuji Ti to. Můj Bože, já Tě miluji.“

Často prosila sestry za odpuštění, že mnoho starostí jim způsobila svojí nemocí a svojí nedostatečnou trpělivostí. A přece trpěla jako světice a ukázala svoji pravou lásku ke kříži. V notesu si v této době poznamenala: Ó kříži, ty jsi oltář, na němž umírajíc chci se s Ježíšem obětovat. Srdce Ježíšovo se svými poklady je mé dědictví. V něm chci žít, v něm v pokoji skonati uprostřed bolestí. Na svátek sv. Josefa prosila Bernarda, která po celý život vedle pobožnosti k vznešené Matce Boží konala též k sv. pěstounu, milost dobré smrti.

Se světem již dávno měla súčtováno, její misie se již končí. Francie a celý křesťanský svět holduje „Neposkvrněné Panně“. Mnohé sporné body stran událostí u jeskyně Massabielle dílem ústně, dílem písemně objasnila. Její bo-

humilá duše náleží úplně nebeskému ženichu. Co by ho mělo déle zdržovat, aby si ji nevzal k sobě do svých věčných příbytků?

Dne 28. března 1879 obdržela s vroucí zbožností svátost umírajících. Pašijový týden byl pro světici též nejbolestnější týden, jaký kdy prožila. Svojí trpělivostí v bolestech ukázala ten nejkrásnější příklad odevzdanosti do vůle Boží. V noci s velikonoční neděle na pondělí byla vnitřním utrpením těžce navštívena. Často bylo slyšeti, jak volá: „Odejdi, satane.“ V úterý nato navštívil ji domácí duchovní P. Febvre. Stěžovala si jemu, že ďábel ji chtěl lekat, ale při vyslovení jména Ježíš zmizel. Bylo jí podáno Tělo Páně dopoledne, ale dala ještě jednou volat kněze a přála se zpovídat. Duchovní slyšel její obžalobu a udělil ji plnomocné odpustky pro hodinku smrti. Nato vyzval ji, aby s celou horoucí láskou své duše obět svého života Bohu obětovala. „Jakou obět?“ tázala se Bernarda s obdivuhodnou živostí. „To není žádná obět, bídný život zanechat, v němž tolik těžkostí se nachází, Bohu patřiti.“

Den 16. dubna 1879, středa, byl pro Bernardu den úmrtí a zároveň den narození pro nebe. Již ráno přišly známky nastávajícího smrtel-

ného zápasu. Všichni přítomní začali se modlit modlitby za umírající. „Ale vy mne necháváte příliš skoro říkat tyto modlitby, ještě nepřišel ten pravý okamžik,“ šeptala Bernarda. Pak pokorně složila ruce a vroucně se s nimi modlila. Kolem poledne přála si, aby ji položili do pohovky. Brzy přišlo nebezpečí smrti. Domácí kněz modlil se po druhé modlitby za umírající. Upozornil ji na slova Písma sv.: Sedni si jako pečeť na mé srdce. Při tomto výroku uchopila trpitelka kříž a tiskla jej na své srdce. Jedna spolusestra se táže: „Sestro, trpíte mnoho?“ Odpovídá: „To všechno je dobré pro nebe. Chci nejbl. Pannu prositi a těšiti, ne, žádnou útěchu, ale sílu a trpělivost.“ Zavírá oči a modlí se: „Můj Bože, miluji Tě z celého srdce svého, z celé duše své a ze všech sil.“ Kolem třetí hodiny volá: „Mám žízeň!“ Podali jí vodu, polyká několik kapek . . . Veliká hodina se přiblížila, kdy se Spasitelem na kříži mohla říci: Dokonáno jest. Jako za živa se za nic nepovažovala, tak chtěla též v největší pokoře jako hříšnice skonati, důvěřujíc v pomoc Matky milosrdenství. Posledně se modlí: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za mne hříšnou,“ opakuje dvakrát „ubohou hříšnou“ a končí slovy:

„nyní i v hodině mé smrti.“ — To byl její poslední povzdech. Následuje záchvat. Kloní hlavu a umírá. Krátce předtím tloukly tři hodiny. Hodina smrti Ježíše. A zajisté Spasitel odcházející duši volal: Pojd', má sestro, pojd', má nevěsto, pojd' do mé zahrady!

Oslavení sestry Marie Bernardy.

Brzy po blažené smrti Bernardy začalo její tělo, utrpením strhané, znovu oživovat. Nevyčíitelná spanilost vznesla se nad panenskou tvář mrtvé. Až ke dni pohřbu ponechaly si ruce svou ohebnost a přirozenou barvu. Špice prstů vyhlížely růžové, jako by krev v nich ještě proudila. Nebyla pocíťována ani ta nejmenší vlhkost, ani nějaký zápach, který by na rozklad mohl poukazovat. Po tři dny, co byla vystavená v rakvi, lid ve velkých zástupech spěchal, aby se mohl k světici modlit, jí se něčím dotknout a své modlitby jí odporoučet.

Při pohřbu bylo tisíce a tisíce křesťanského lidu shromážděno. Pan biskup při pohřebních obřadech promluvil: „Boží a Panny Marie čest podporovat, sebe samu v skrytosti pochovat, v tom vrcholil celý život Bernardy.“ Po záduš-

ní mši svatě a po výkropu byla přenesena svě-
tice ve vítězoslavném průvodu do zahradní
kaple sv. Josefa. V přítomnosti pana biskupa
a mnoha vznešených osob a sester kláštera ješ-
tě jednou dubová rakev byla otevřena, aby se
rozloučili s milou Bernardou.

K nohám dali jí křišťálovou nádobu, v níž
na pergamenovém papíře byly její dějiny. Ra-
kev uzamčena, dána do druhé rakve a zapeče-
těnou spustili do hrobky pod oltář sv. Josefa.

Na jednoduchý náhrobní kámen daly sestry
nápis: „Bůh je láska. Zde odpočívá v pokoji
Pána Bernardeta Soubirousová, která 1858 nej-
bl. Pannou vícerymi zjeveními byla oblažena.
V klášteře se jmenovala Marie Bernarda. Ze-
mřela v Neversu v mateřinci Milosrdných ses-
ter 16. dubna 1879 ve svých 36 životních letech
a 12 letech řeholních slibů. Zde jest mé místo
pokoje, zde chci bydleti, neboť jsem si toto
místo vyvolila. Žalm 131. 14. Odpočívej v po-
koji!

Jak hrobka s tělesnou schránkou pokorné
řeholnice byla uzavřena, z daleka široka při-
cházeli poutníci k jejímu hrobu, aby vzývali
důvěrníci P. Marie a prosili ji o přímlovu. Po-
divuhodný dešť milosti a uzdravení nemoc-

ných byl odpovědí nebes za důvěrnou modlitbu. Vyslyšení modliteb a proseb bylo tak číselné a nápadné, že biskup Gauthier z Neversu ustanovil 20. srpna 1908 od Církve předepsaný soud, aby sebral potřebná svědectví o heroických ctnostech Bernardety, o pověsti její svatosti a na její přímluvu působených zázraků. 138krát shromáždili se členové výboru do října 1909.

Dříve, než byl obsáhlý materiál poslán do Říma Kongregaci posvátných obřadů, byl otevřen hrob Bernardety, a to v přítomnosti členů komise, lékařů dr. Jourdana du Mazot a dr. Davida a diecésního biskupa. Z hrobu nevycházel žádný zápach zpráchnivělosti. Jako v den pohřbu ležela sestra zde neporušená, jako dřímající v libém klidu. Hlava byla k levé straně nakloněna, ústa polootevřena, složené ruce na prsou ovinuté růžencem. Sestry umyly tělo a položily do rakve, bílým hedvábím vyložené.

Kanonický proces v Římě konal rychlé pokroky. Téměř již 13. srpna 1913 podepsal papež Pius X. dekret, podle něhož Bernardeta byla prohlášena za ctihodnou. 18. listopadu roku 1923 velebil papež Pius XI. heroické ctnosti

Bernardety. 14. června r. 1925 k radosti celého křesťanského světa byla Bernardeta svatým Otcem Piem XI. prohlášena za blahoslavenou. Od 2. až do 5. srpna byla blahoslavená v katedrále v Neversu a v klášteře u sv. Gildarda za obrovského návalu věřících oslavována. V klášterním kostele odpočívá od té doby oslavené, neporušené tělo v drahocenném, křišťálovém sarkofagu.

Dne 8. prosince r. 1933 byla prohlášena za svatou.

Vymizela snad úcta k této světici ze srdcí lidských? Ó, nikoliv! Právě leží na mém stole dopis z kláštera v Neversu, v němž sekretářka S. M. Gonzaque Gemelli vydává svědectví o neporušeném těle sv. Bernardety a o úctě v křesťanském světě k ní. Roku 1932 přijelo do Neversu přes 100 poutnických vlaků. Denně přichází mnoho skupin poutníků z odevšad.

Tak ctí Bůh své svaté!

V srpnu 1932 zastavilo se velké italské procesí poutníků do Lurd u svatého Otce v Římě. Na rozloučenou kladl svatý Otec poutníkům mimo jiné na srdce: Pout není cesta, jako každá jiná, nýbrž chce býti podniknuta v duchu umrtvení a pokání. A o pouti do Lurd platí to

obzvlášť, co Církev o kajících skutcích praví, které jsou zapotřebí k uzdravení duše i těla. Především jest třeba míti před očima cíl, spásu duše, a pak teprve prosit za uzdravení neduhů těla, které samy v sobě mohou býti pravé, stálé a živé modlitby. Dosáhnutí vyslyšení těchto posledních milostí musí se přenechat klanění hodné vůli Boží. Co se duší týká, není žádné pochybnosti, že by pout nepřinesla dobré ovoce. Naše duše spasit a zachránit, sám náš Pán a Spasitel podnikl první pout, tu nekonečnou pout s nebe na zem, aby přebýval mezi námi. Celý jeho pozemský život byl právě stálé putování z Nazareta do Betlema, z Betlema do Egypta a pak dále z Judska do Galileje, z Jerusalema na Golgotu a konečně ze země do nebe. A ještě to není dosti. V nejsvětější Svátosti oltářní stal se naším společníkem na pouti tímto pozemským životem.

Modlitba k sv. Bernardě.

Ó Bože, Ochránce a Příteli pokorných, jenž Jsi svou služebnici svatou Marii Bernardu zjevením a rozmluvami neposkvrněné Panny oblažiti ráčil, dej, prosíme Tě vroucně, aby-

chom, prosté cesty víry následující, blaženého
Tvého patření v nebi došli. Skrze Pána našeho
Ježíše Krista atd. Amen.

O. A. M. D. G.

Na rozloučenou: Čtenáři, když jsi knížku
přečetl, neříkej, byla pěkná, nýbrž nech ji pu-
tovat dál, dej druhým, aby zvěstovala dále
moc P. Marie a její vyvolené Bernardety.

Konnersreuth otřásá svědomím lidstva.

Věřícím zvěstuje novou epochu

Ukřižovaného.

Nevěřícím upomíná na duši, Boha, a na
život záhrobní.

Dočtete se v lidovém spise:

Živé pašije v Konnersreuthu.

Sepsal P. J. Bečica.

Zvláštní v přítomné době události v Konnersreuthu jsou v knize obsaženy, jako: vize, stigmata, ekstáse, smírné bolesti, nepoživačnost stravy, zázrak Eucharistie, o dušičkách v očistci, konverse, předpovědi a vše co s Terezií Neumannovou souvisí.

Cena: Kč 3.—.